

и не можеше да си обясни това чудо на чудесата.

Пристъпни той няколко крачки от дупката. Лапичкиѣ му потъваха въ пухкавия снѣгъ. Това му се видѣ много интересно. Дошѣ му се да си поиграе. Търкулна се въ снѣга, както се търкалятъ децата въ първия зименъ снѣгъ и весело зарита.

Развесели се и Рунтавелка. Хвърли се и тя въ снѣга, претъркулна се няколко пѣти и радостно зарева. После отиде при меча, притисна го съ лапитѣ си и почна да го търкаля изъ снѣга.

Много се хареса тая игра на малкия мечо, дълго щѣше да си играе той въ снѣга, ако не бѣше му станало студено. А нали си не бѣше свикналъ съ студа, мечо се разтрепера, и желанието му за игра мина. Погледна той майка си и съ погледа си искаше да ѝ каже: „Студено ми е. Не искамъ повече да играя. Искамъ да слѣземъ долу на топло.“

Досетлива бѣше Рунтавелка и, макаръ че ѝ се искаше още да си поиграе, върна се съ малкото въ бърлогата.

Още сѣщия день Рунтавелка и мечо заспаха дългия си зименъ сънъ.

Надъ планината налитаха страшни виелици. Съ дебели прѣспи се изпълваха долините. Презъ дългите ледени нощи въ планината се носѣше виенето на вѣтъра и на гладните вълци. Понѣкога виелицитѣ стихваха, мъглиѣ се вдигаха отъ гърба на планината, и изгрѣваха тихи слънчеви дни. Но тия дни бѣха малко. Небето пакъ се намръщваше — и пакъ виеха виелицитѣ и вълцитѣ . . .

А презъ всичкото това време Рунтавелка и мечо кротко си спѣха въ топлата дупка и не чуваха гласа на зимата. Само понѣкога, като я заболяваха кокалитѣ да лежи на едната страна, мечката се обръщаше на другата страна и въ полусънъ чуваше, че вѣнъ бучи буря. Но сънътъ бързо я унасяше и само равномерно ѝ хъркане изпълваше топлата дупка.

Мечо не се събуждаше. Само когато му поизстинеха лапичкиѣ, той въ съня си ги притискаше къмъ топлото руно на майка си.

Младенъ Исаевъ

ПИЛОТЪ

Да имахъ хидропланъ
бихъ литналъ къмъ екватора,
презъ родния балканъ
понесенъ като вѣтъра.
Край Нилъ ще слѣза, знамъ,
да видя крокодилитѣ,
какъ черни люде тамъ
пжували съ камилиѣ.

Ще видя азъ моря,
ще видя океанитѣ,
какъ златната зора
се кже въ пѣната,
и плуватъ на стада
огромни параходитѣ,
да разнесатъ плода
обиленъ на народитѣ.